

Sygn. akt IX W 3975/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: Kalina Pawełko

w obecności oskarżyciela publ. M. N.

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego i 30 marca 2016 r. sprawy

W. W.

syna M. i B. z domu M.

ur. (...) w G.

obwinionego o to, że:

w dniu 28 sierpnia 2015 r. ok. godz. 17:20 w O. przy ul. (...) wprowadził w błąd dyżurnego Komendy Miejskiej Policji w O. poprzez wezwanie na interwencję policję pod adres O. ul. (...), która to interwencja okazała się bezpodstawna, czym wywołał niepotrzebną czynność funkcjonariuszy policji

- tj. za wykroczenie z art. 66 § 1 kw

ORZEKA:

I. **obwinionego W. W.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **66 § 1 kw** skazuje go na **karę 500,- (pięćset) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 50,- (pięćdziesiąt) złotych.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

O. C. (1) i obwiniony W. W. byli małżeństwem i z tego związku w dniu(...), urodziła się ich córka B.. Po rozstaniu rodziców małaletnia zamieszkała z matką, która od pewnego czasu pracowała i mieszkała w O., a obwiniony mieszka i pracuje w W.. W dniu 12 lutego 2013 r., przed Sądem Rejonowym w O., Wydziałem (...) w sprawie o ustalenie miejsca pobytu małaletniej i ustalenie kontaktów zawarta została ugoda na mocy której obwiniony mógł spędzać z córką każdy I, III i V weekend miesiąca od piątku od godz. 18⁽⁰⁰⁾ do niedzieli do godz. 19⁽⁰⁰⁾ poza jej miejscem zamieszkania. Natomiast w okresie wakacyjnym obwiniony miał spędzać z córką co najmniej siedem dni w lipcu każdego roku i co najmniej siedem dni w sierpniu każdego roku, poza miejscem zamieszkania małaletniej oraz jeden pełny weekend w lipcu i jeden w sierpniu, po uprzednim ustaleniu w/w terminów z matką dziecka z miesięcznym

wyprzedzeniem. Podobnie odrębnie uregulowane zostały kontakty obwinionego w okresach Świąt Bożego Narodzenia, Ś. Wielkanocnych i tzw. ferii zimowych. Sposób realizowania tych kontaktów ustalonych ugodą rodził wiele sporów i wywoływał konflikty między rodzicami, czego wyrazem było kierowanie wzajemnych oskarżeń i różnych wniosków składanych w trakcie toczącego się przez kilka lat procesu rozwodowego przed Sądem Okręgowym wW.. Między innymi O. C. (1) złożyła wniosek w trybie zabezpieczenia powództwa o zmianę sposobu uregulowania kontaktów obwinionego z córką. W wyniku uwzględnienia jej wniosku, postanowieniem z dnia 27 maja 2015 r., zmieniono ustalenia dotyczące kontaktów obwinionego z córką, w ten sposób, że może on spędzać z nią każdy I, III i V weekend miesiąca: od piątku od godziny 17⁽⁰⁰⁾ do niedzieli do godziny 18⁽³⁰⁾ - poza miejscem zamieszkania córki, w wakacje obwiniony ma prawo spędzać z córką pierwszy tydzień lipca, liczony od pierwszej soboty lipca od godziny 9⁽⁰⁰⁾ do następnego soboty do godziny 18⁽³⁰⁾ oraz drugi tydzień sierpnia liczony od drugiej soboty sierpnia od godziny 9⁽⁰⁰⁾ do następnego soboty do godziny 18⁽³⁰⁾ - poza miejscem zamieszkania córki.

Zgodnie z tymi ustalonymi zasadami w wakacje roku 2015 r. obwiniony spędził z córką po tygodniu w miesiącach lipcu i sierpnia, a nawet dodatkowo, za zgodą O. C. po dwa weekendy według „starych” zasad tj. również weekend w lipcu i sierpniu.

W dniu 28 sierpnia 2015 r., pomimo jednoznacznie brzmiących rozstrzygnięć sądowych obwiniony przyjechał do miejsca zamieszkania córki w O. z zamiarem zabrania jej ze sobą. Kiedy jej, ani O. C. nie zastał w miejscu zamieszkania zadzwonił na telefon alarmowy Policji i zażądał interwencji funkcjonariuszy. Na miejsce został wysłany patrol, któremu obwiniony okazał kopię ugody zawartej przed Sądem Rejonowym wO.. Funkcjonariusze po stwierdzeniu, że O. C. i córki nie ma w miejscu zamieszkania ograniczyli się do sporządzenia stosownej dokumentacji. Kiedy o tym zdarzeniu dowiedziała się O. C. (1) postanowiła zawiadomić Komendę Miejską Policji w O. o popełnieniu przez obwinionego wykroczenia z art. 66 § 1 kw i art. 107 kw. Po przeprowadzeniu czynności wyjaśniających ostatecznie oskarżyciel skierował przeciwko obwinionemu wniosek o ukaranie za wykroczenie z art. 66 § 1 kw.

(dowód: zgłoszenie wykroczenia k.1-3, odpis ugody k. 4-5, odpisy postanowień k. 6, 7, wydruki treści (...) – k. 8-10; płyta z nagraniem z rejestratora rozmów K. O. – k. 69, kopia wniosku o zabezpieczenie kontaktów – k. 71-80, kopia odpowiedzi na ten wniosek – k. 81-87; kopia uzupełnienia wniosku o zabezpieczenie – k. 88-89, kopie protokołów rozprawy – k. 90-91, 119-122, 131-134; odpis postanowienia SO w W. z 27.05.2015 r. z uzasadnieniem – k. 92-100; kopia wniosku obwinionego o sporządzenie kopii kart akt SO w W. z dnia 25.06.2015 r. – k. 101, kopia zażalenia – k. 102-110; kopia postanowienia SO w W. z dnia 10.07.2015 r. – k. 113-114, odpis postanowienia SA w W. k. 123; zeznania świadków – B. W. – k. 66-66v, O. C. k. 143, R. R. – k. 143-143v)

Obwiniony w wyjaśnieniach złożonych na etapie czynności wyjaśniających nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu twierdząc, że nie można przypisać mu zamiaru działania w celu wywołania niepotrzebnej czynności Policji bowiem działał on w przekonaniu, że nadal obowiązują go zasady dotyczące kontaktów z córką określone w ugodzie przed Sądem Rejonowym w O.. Zapewniał, że jego zamiarem nie było złośliwe wprowadzenie w błąd funkcjonariuszy a zabezpieczenie dowodów w sprawie o kontakty z dzieckiem.

(wyjaśnienia obwinionego – k. 28)

Wezwany prawidłowo na termin rozprawy w dniu 24 lutego (...), nie stawił się na nią i nadesłał pismo z wnioskiem o umorzenie postępowania. Przekonywał w nim, że nie mógł popełnić zarzucanego mu czynu, gdyż nie miał wiedzy o treści zmienionego postanowienia w trybie zabezpieczenia. Wskazywał, że w chwili czynu działał pod wpływem błędu co do sposobu realizacji kontaktów z córką.

(wniosek obwinionego – k. 63)

Wezwany na kolejną rozprawę nie stawił się na nią i nie złożył dodatkowych wyjaśnień.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego generalnie nie zasługują na wiarę i w ocenie Sądu stanowią jedynie wyraz przyjętej przez niego linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności. Zdaniem Sądu pozostałe dowody przeprowadzone w niniejszej sprawie (w tym również kopie dokumentów z akt sprawy rozwodowej (...)) są, bowiem z nimi sprzeczne i pozwalają na podważenie ich wiarygodności.

Przede wszystkim należy podkreślić, że obwiniony jest z wykształcenia prawnikiem i prezesem kancelarii prawnej specjalizującej się m. in. w sprawach rozwodowych. Tym samym doskonale znana jest mu m. in. problematyka związana z regulowaniem kontaktów rodzica z dzieckiem.

Nawet już pobieżna lektura treści ugody zawartej przed Sądem Rejonowym wO. w dniu 12 lutego 2013 r., prowadzi do jedyne logicznego wniosku, że regulacja dotycząca kontaktów z dzieckiem w okresie wakacyjnym jest regulacją odrębną (*lex specialis*) w stosunku do regulacji dotyczącej kontaktów w pozostałych częściach roku i tym samym zasady te w okresie wakacyjnym nie mają zastosowania. Oznacza to, że nawet mimo zmian w tych kontaktach dokonanych przez postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 maja 2015 r. reguła dotycząca tych kontaktów pozostała w praktyce bez zmian, a zatem regulacji obowiązujących w okresie pozawakacyjnym nie można stosować do okresu wakacji. Tym samym jest oczywiste, że obwiniony nie mógł domagać się w dniu 28 sierpnia 2015 r., kontaktu z córką, bowiem wykorzystał już w tym miesiącu pulę kontaktów z córką.

Nie można również zgodzić się z obwinionym, że nie wiedział on o zmianie dokonanej postanowieniem z dnia 27 maja 2015 r., bowiem świadczy o tym przegląd akt sprawy rozwodowej (...). Wynika z nich, że obwiniony w dniu 25.06.2015 r., (a więc po wydaniu postanowienia z dnia 27.05.2015 r.) zapoznawał się z aktami tej sprawy i złożył wniosek o sporządzenie kopii właśnie tego postanowienia z uzasadnieniem (k. 101). W dniu 13 lipca 2015 r. został obwinionemu wysłany odpis postanowienia tego Sądu z dnia 10 lipca 2015 r. o stwierdzeniu, że postanowienie z dnia 27.05.2015 r. w części dotyczącej jego punktu 2 w zakresie dotyczącym kontaktów z dzieckiem jest wykonalne. W dniu 27 lipca 2015 r., obwiniony złożył w Sądzie Apelacyjnym w W. odpowiedź na zażalenie pełnomocnika pozwanej na postanowienie z dnia 27.05.2015 r.

Obwiniony również w dniu 10 sierpnia 2015 r. uczestniczył osobiście w rozprawie przed Sądem Okręgowym w W. w sprawie o rozwód. Tym samym miał pełną świadomość treści postanowienia z dnia 27 maja 2015 r i o tym, że w dniu 28 sierpnia 2015 r., jest ono w zakresie dotyczącym kontaktów z córką prawomocne i wykonalne.

O tym, że obwiniony doskonale zdawał sobie sprawę z możliwości kontaktów z córką w okresie wakacyjnym i ograniczeń z tym związanych świadczy również kserokopia wiadomości tekstowej jaką wysłał on do O. C. w dniu 17 lipca 2015 r. (k. 9)

Również z zeznań świadka O. C. wynika, że obwiniony doskonale zdawał sobie sprawę z tego, że może kontaktować się córką jedynie w sposób wskazany wyżej a jego zachowanie w dniu 28 sierpnia 2015 r., miało tak naprawdę nie służyć dobru dziecka a miało na celu „narobienie wstydu” byłej żonie, gdyż wiedział, że mieszka ona w (...), a interwencja Policji wywoła tam komentarze i niepotrzebną „sensację”.

Sąd mimo, iż miał świadomość konfliktu istniejącego między O. C. a obwinionym nie uznał aby jej relacje dotyczące okoliczności czynu zarzucanego obwinionemu były nadmiernie subiektywne i tym samym niewiarygodne. Sąd mając możliwość osobistego kontaktu z tym świadkiem na rozprawie uznał jej relację za wyważoną i szczerą.

Jako niewiele wnoszące do ustaleń stanu faktycznego Sąd uznał zeznania obu świadków - funkcjonariuszy Policji interweniujących w tej sprawie. Świadczenie niewiele już pamiętali z przebiegu tej interwencji ale nie zaprzeczyli przy tym, że obwiniony okazał im jedynie odpis postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 12.02.2013 r. Tym ustaleniom nie przeczy również treść notatki urzędowej sporządzonej przez jednego z interweniujących gdzie jest wyraźne odwołanie do treści właśnie tego postanowienia. Podobnie również należy interpretować nagranie rozmowy telefonicznej obwinionego z dyżurnym K. O., bo i w tej rozmowie obwiniony powołuje się na orzeczenie Sądu, raz, że już nieaktualne w pełni, to jeszcze interpretując je w sposób oczywiście nieprawidłowy.

Tym samym Sąd uznał, że przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody pozwalają na przyjęcie, iż obwiniony był sprawcą zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję przepisu art. 66§1 kw.

Bezsporne jest, że swoim telefonem, w okolicznościach wskazanych wyżej obwiniony wywołał niepotrzebną czynność funkcjonariuszy Policji, bowiem mimo pełnej świadomości, że w tym dniu nie ma prawa do kontaktu z córką zadzwonił na telefon alarmowy doprowadzając do wysłania do miejsca zamieszkania O. C. zupełnie zbędnego patrolu Policji.

Wymierzając karę obwinionemu Sąd uznał jako okoliczności obciążające znaczny stopień społecznego niebezpieczeństwa czynu wyrażający się w działaniu z oczywiście niskich pobudek, chęci „odegrania” się na matce dziecka. Od obwinionego jako prawnika należy oczekiwać zdecydowanie wyższej świadomości prawnej i tym samym wyższych standardów jego przestrzegania. Poprzez dążenie do wywołania zbędnej czynności organów Policji zakłócił jej normalne funkcjonowanie i w ten sposób mógł utrudniać wykonanie przez tę instytucję czynności, które w tym czasie rzeczywiście były potrzebne, a których nie można było wykonać wskutek zaabsorbowania bezpodstawnym zgłoszeniem obwinionego.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł wobec obwinionego karę jak w części dyspozytywnej wyroku, uznając, że ma ona za zadanie przede wszystkim stanowić dla niego przestrożę na przyszłość i wdrożyć go do pełnego poszanowania prawa i powstrzymywania się od podobnych instrumentalnych zachowań wobec organów państwa.

Na podstawie przytoczonych w wyroku przepisów Sąd obciążył obwinionego obowiązkiem uiszczenia kosztów postępowania i opłaty uznając, iż jego sytuacja materialna i rodzinna pozwala mu na ich poniesienie.